ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobkyně: **N. T. T.,** zastoupena Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 834/8, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo zahraničních věcí,** se sídlem Loretánské náměstí 5, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 8. 2018, č. j. 11 A 226/2017 - 39,

takto:

I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 8. 2018, č. j. 11 A 226/2017 - 39, **se zrušuje.**

II. Rozhodnutí ministra zahraničních věcí ze dne 24. 11. 2017, č. j. 119660/2017-OPL, a usnesení Velvyslanectví České republiky v Hanoji ze dne 2. 10. 2017, č. j. 2985/2017-HANOI-II, **se zrušují** a věc **se vrací** k dalšímu řízení žalovanému.

III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti částku 20 342 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Marka Sedláka, advokáta.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ministra zahraničních věcí ze dne 24. 11. 2017, č. j. 119660/2017-OPL, byl zamítnut rozklad žalobkyně a potvrzeno usnesení Velvyslanectví České republiky v Hanoji (dále též „zastupitelský úřad“, či „správní orgán I. stupně“) ze dne 2. 10. 2017, č. j. 2985/2017-HANOI-II, jímž byla zamítnuta žádost žalobkyně o upuštění od osobního podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu a bylo zastaveno řízení o této žádosti podle § 169d odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců).

II.

[2] Žalobkyně podala proti rozhodnutí ministra zahraničních věcí žalobu, kterou Městský soud v Praze (dále též „městský soud“) zamítl. V odůvodnění uvedl, že žalobkyně žádala o vydání povolení k dlouhodobému pobytu. Podle § 169d odst. 1 zákona o pobytu cizinců byla žalobkyně povinna podat žádost osobně. K upuštění od povinnosti osobního podání lze přistoupit pouze ve výjimečných případech. Žalobkyní tvrzené důvody pro upuštění od povinnosti osobního podání spočívající v několika neúspěšných pokusech získat registraci v systému Visapoint nevyhodnotil zastupitelský úřad jako natolik závažné a výjimečné, aby upuštění od povinnosti osobního podání odůvodňovaly, s čímž se městský soud ztotožnil. Ustanovení § 169f zákona o pobytu cizinců představuje zákonné zmocnění pro zastupitelský úřad určit, jakým způsobem si musí žadatel sjednat termín osobního podání žádosti. Zastupitelský úřad pak určil, že tímto způsobem je registrace prostřednictvím systému Visapoint. Pokud žalobkyně nemohla získat přes systém termín k podání žádosti, zatímco jiní žadatelé ano, pak nelze přisvědčit tvrzení žalobkyně o tom, že neměla jinou možnost, jak se s nefunkčním systémem vypořádat. Na uvedeném závěru nic nemění ani skutečnost, že k 31. 10. 2017 byl provoz systému Visapoint ukončen.

III.

[3] Proti tomuto rozsudku městského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) včasnou kasační stížnost. Namítala, že výklad městského soudu odporuje čl. 36 odst. 1 a 4 Listiny základních práv a svobod a judikatuře správních soudů. Poukázala na problematické fungování systému Visapoint a dodala, že v případě, že zastupitelský úřad není schopen cizinci zaručit sjednání termínu pro osobní podání žádosti, musí mít cizinec k dispozici jiný zákonný postup, který mu zaručuje podání žádosti takovým způsobem, aby o ní mohlo být meritorně rozhodnuto. Tento alternativní postup je obsažen v § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Stěžovatelka podle tohoto ustanovení postupovala. Doložila marné pokusy o registraci v systému Visapoint, čímž prokázala, že se snažila žádost podat osobně, ale bez jejího zavinění jí to nebylo umožněno. Výklad soudu jí brání ve sloučení rodiny. Poukázala i na Směrnici 2003/109/ES o právním postavení dlouhodobě pobývajících rezidentů v EU. Navrhla zrušení rozsudku Městského soudu v Praze a vrácení věci k dalšímu řízení.

IV.

[4] Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém vyslovil souhlas se závěry Městského soudu v Praze. Městský soud postupoval v souladu s právní úpravou a judikaturou. Poukazy na směrnici 2003/109/ES a čl. 36 Listiny základních práv a svobod považuje za nepřípadné. V čl. 36 Listiny obsažené právo na spravedlivý proces lze uplatňovat pouze za podmínek, které stanoví zákon, přičemž ze zákona nelze dovozovat oporu pro postup, který zvolila stěžovatelka. Žalovaný proto navrhl kasační stížnost zamítnout.

V.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] Kasační stížnost směřuje proti rozsudku městského soudu, kterým byla zamítnuta žaloba směřující proti rozhodnutí ministra zahraničních věcí, jímž byl zamítnut rozklad žalobkyně a potvrzeno usnesení správního orgánu I. stupně. Tímto byla zamítnuta žádost žalobkyně o upuštění od osobního podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu a bylo zastaveno řízení o této žádosti podle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců.

[7] Podle § 169d zákona o pobytu cizinců:

> *(1) Žádost o udělení dlouhodobého víza, s výjimkou diplomatického nebo zvláštního víza, žádost o prodloužení platnosti víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území a žádost o vydání povolení k dlouhodobému, přechodnému nebo trvalému pobytu je cizinec povinen podat osobně.*
> *(2) Osobním podáním žádosti se rozumí úkon žadatele, při kterém se žadatel osobně dostaví ke správnímu orgánu, u kterého má být žádost podána, a osobě přímo se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu určené k přijetí žádosti podá žádost v době určené pro jednotlivé druhy a účely pobytových oprávnění a ve formě a způsobem, který stanoví tento zákon. Povinnost osobního podání žádosti se vztahuje i na zákonného zástupce. Podmínka osobního podání žádosti se považuje za splněnou v případě podání žádosti zastupitelskému úřadu prostřednictvím fyzické nebo právnické osoby, se kterou má Česká republika uzavřenou smlouvu o přijímání žádostí (dále jen "externí poskytovatel služeb"), jde-li o žádost takového druhu, jehož shromažďováním a předáváním je externí poskytovatel služeb pověřen.*
>
> *(3) Zastupitelský úřad může v odůvodněných případech od povinnosti osobního podání žádosti upustit, pokud současně s doručením žádosti cizinec doloží důvody pro upuštění od povinnosti osobního podání žádosti. Řízení je v případě podle věty první zahájeno dnem, kdy žádost došla zastupitelskému úřadu. Neupustí-li zastupitelský úřad v případě podle věty první od povinnosti osobního podání žádosti, řízení o žádosti usnesením zastaví. Zastupitelský úřad může od povinnosti osobního podání žádosti upustit také bez uvedení důvodů cizincem, jsou-li mu důvody pro toto upuštění známy z jeho úřední činnosti, nebo může učinit na své úřední desce prohlášení, že od povinnosti osobního podání žádosti upouští pro určitý druh žádostí o pobytová oprávnění podaných v budoucnu, a to zejména v případech, pokud je cizinec nebo jeho zaměstnavatel účastníkem vládou schváleného programu.*
>
> *(4) Ministerstvo může v odůvodněných případech od povinnosti osobního podání žádosti o udělení nebo o prodloužení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území upustit, pokud cizinec doloží důvody pro upuštění od povinnosti osobního podání žádosti současně s doručením žádosti. Řízení je v případě podle věty první zahájeno dnem, kdy žádost došla ministerstvu. Neupustí-li ministerstvo v případě podle věty první od povinnosti osobního podání žádosti, řízení o žádosti usnesením zastaví.*

[8] Výkladem uvedených ustanovení, resp. nedostatky ve fungování systému Visapoint se Nejvyšší správní soud již opakovaně zabýval. Viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016 - 52, ze kterého vyplývá, že správní orgány nemohou požadavek na osobní podání žádosti zneužívat tak, aby někomu v podání žádosti zcela zabránily: „*Je na veřejné správě, jakým způsobem*

„technicky“ uspořádá vyřizování žádostí o nejrůznější pobytová oprávnění tak, aby byla schopna je za přiměřených nákladů zvládat. Musí však v každém případě umožnit žadatelům takové žádosti v přiměřeném časovém horizontu a lidsky důstojným způsobem podat. Je na veřejné správě, zda ke splnění tohoto úkolu využije informační technologie, vícestupňovou proceduru posuzování žádostí, prvky náhodného výběru, nástroje ekonomické regulace (správní poplatky v citelné výši) anebo kombinaci některých z těchto či jiných nástrojů. Zvolené nástroje však musí být založeny na racionálních a férových pravidlech a umožňovat průběžnou i následnou kontrolu toho, že nejsou zneužívány či používány svévolně. (...) *Pokud veřejná moc neumožnila žadateli podat žádost osobně proto, že mu nezajistila možnost podat ji v přiměřené době lidsky důstojným způsobem, nemůže nepodání žádosti osobně samo o sobě vést bez dalšího k zastavení řízení o ní pro bezpředmětnost podle § 66 odst. 1 písm. g) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, či k jinému obdobnému nemeritornímu rozhodnutí o ní.*“

[9] Obdobně viz rozsudek ze dne 15. 8. 2018, č. j. 4 Azs 150/2018 - 35, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl následující: „*Z § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že podáním žádosti je zahájeno řízení o věcném posouzení žádosti o pobytové oprávnění. Není tedy vedeno samostatné řízení o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti. Pokud zastupitelský úřad přisvědčí důvodům předestřeným cizincem pro upuštění od osobního podání žádosti, žádost věcně posoudí. V opačném případě řízení o žádosti zastaví. Nevydává však samostatně rozhodnutí o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti. Z § 169h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců plyne, že pokud si cizinec nesjedná předem termín podání žádosti, žádost je nepřijatelná a podle § 169h odst. 3 zákona o pobytu cizinců v takovém případě není řízení zahájeno, a na žádost se hledí, jako by podána nebyla. Ze systematiky zákona tedy vyplývá, že institut nepřijatelnosti podle § 169h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je možné aplikovat pouze na žádosti, které nebyly spojeny s žádostí o upuštění od povinnosti osobního podání. Bylo by zcela nelogické, aby žádost byla nepřijatelná a řízení nebylo zahájeno pro nesjednání termínu k podání žádosti, který může být z povahy věci využit pouze pro osobní podání žádosti, aniž by bylo postaveno najisto, zda cizinec vůbec musí žádost podat osobně. V případě spojení žádosti o pobytové povolení s žádostí o upuštění od povinnosti osobního podání, je tedy třeba postupovat podle § 169 odst. 3 zákona o pobytu cizinců jakožto podle zvláštního předpisu ve vztahu k § 169h odst. 1 písm. a) tohoto zákona. V případě neshledání důvodů pro upuštění od povinnosti osobního podání zastupitelský úřad rozhodne o zastavení řízení. V posuzovaném případě je nicméně nutno s ohledem na rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016 - 52, č. 3601/2017 Sb. NSS, na žádost žalobce nahlížet jako na účinně podanou. Žalovaný proto již z tohoto důvodu nebyl oprávněn vyslovit důvod nepřijatelnosti podle § 169h odst. 1 písm. a) ani odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud konstatuje, že v posuzovaném případě byla žalobcova žádost podána „nouzovým“ způsobem v rozporu s postupem předpokládaným zákonem, jelikož byla podána v termínu určeném pro podání žádosti o jiný typ pobytového oprávnění. Přesto ji však bylo nutné věcně posoudit, jelikož žalobce se byl povinen objednat k jejímu podání přes systém Visapoint, tj. způsobem, který byl v judikatuře správních soudů opakovaně a dlouhodobě označován jako neodpovídající požadavkům zákona. (...) <u>S ohledem na výše uvedené se Nejvyšší správní soud ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že bylo za účinnosti objednávacího systému Visapoint nezbytné na žádost žalobce, přestože byla podána „nouzovým“ způsobem, pohlížet jako na žádost podanou zcela řádně a nebyl zde vůbec žádný prostor pro vyslovení důvodu nepřijatelnosti podle § 169h odst. 1 písm. a) ani § 169h odst. 3 zákona o pobytu cizinců.</u>*“ (důraz přidán).

[10] Na uvedenou judikaturu pak při posuzování téměř identické skutkové situace, jaká panuje v nyní posuzované věci (viz dále), navázal Nejvyšší správní soud v nedávném rozsudku ze dne 25. 10. 2018, č. j. 4 Azs 249/2018 - 49. Tímto rozsudkem byla zamítnuta kasační stížnost ministra zahraničních věcí směřující proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, jímž byla zrušena obdobná rozhodnutí ministra zahraničních věcí a Velvyslanectví České republiky v Hanoji, a to z toho důvodu, že účastník řízení se v rozmezí dvou dnů neúspěšně pokoušel o registraci své žádosti v systému Visapoint.

[11] Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku připustil, že doba dvou dnů není „*excesivní*“, zároveň „*však platí, že systém Visapoint uvolňoval termíny pro registraci žádosti nahodile, což v kombinaci s naprosto nedostačujícím počtem takto uvolňovaných termínů vyústilo v praktickou nemožnost žádost v tomto systému registrovat v přiměřené lhůtě. S ohledem na tento aspekt systému Visapoint nebylo možné zaručit, že žalobkyně získá termín pro registraci žádosti a mohlo snadno dojít k tomu, že žalobkyni by se nepodařilo v tomto systému získat termín k podání žádosti několik měsíců, let, či dokonce nikdy. Systém Visapoint vskutku reguloval počet podávaných žádostí, což stěžovatel zmiňuje v kasační stížnosti. Činil tak však nepřípustným způsobem, znemožňujícím podat osobně žádost o pobytový titul lidsky důstojným způsobem a v přiměřené době, a byl proto v judikatuře správních soudů opakovaně a dlouhodobě označován jako neodpovídající požadavkům zákona, jak již Nejvyšší správní soud konstatoval např. v rozsudku ze dne 15. 8. 2018, č. j. 4 Azs 150/2018 - 35. (...) S ohledem na výše uvedené se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že žalobkyní doložená nemožnost získat registraci k podání žádosti v systému Visapoint představuje odůvodněný případ ve smyslu § 169d odst. 3 věty prvé zákona o pobytu cizinců, kdy nebylo na místě trvat na požadavku osobního podání žádosti po předchozím sjednání termínu k podání žádosti ve smyslu § 169d odst. 1 a 2 ve spojení s § 169f zákona o pobytu cizinců.*“ (důraz přidán).

[12] Nejvyšší správní soud v nyní posuzované věci neshledal důvod se od shora uvedených závěrů odchýlit a plně je přebírá.

[13] V projednávaném případě ze správního spisu vyplývá, že stěžovatelka se neúspěšně pokoušela o registraci v systému Visapoint za účelem podání žádosti o dlouhodobé vízum. Zaregistrovala se proto v systému Visapoint k podání žádosti o krátkodobé vízum a dne 31. 8. 2018 se na základě této registrace osobně dostavila (se svým právním zástupcem) na Velvyslanectví České republiky v Hanoji, kde podala žádost o dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny. Ve spisu se dále nachází záznam o usnesení ze dne 31. 8. 2018, ve kterém se sděluje, že Velvyslanectví České republiky v Hanoji shledalo žádost stěžovatelky nepřijatelnou, neboť si nesjednala termín k podání žádosti, resp. žádost nepodala osobně.

[14] Ze správního spisu dále vyplývá, že stěžovatelka v návaznosti na uvedené usnesení podala žádost o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti o dlouhodobý pobyt podle § 169d odst. 3 zákona o pobytu, kterou odůvodnila nemožností registrace v systému Visapoint; pokoušela se o registraci v tomto systému, systém jí však sdělil, že žádné termíny volné nejsou. Závěrem žádosti uvedla, že předkládá doklady o neúspěšných pokusech registrace v systému Visapoint.

[15] Na základě této žádosti Velvyslanectví České republiky v Hanoji vydalo dne 2. 10. 2017 usnesení, kterým žádost o upuštění od osobního podání žádosti o dlouhodobý pobyt

zamítlo a řízení o žádosti o dlouhodobý pobyt podle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců zastavilo. V odůvodnění uvedlo, že předložené výpisy ze systému Visapoint nemají jinou výpovědní hodnotu než tu, že se „*žadatelka dne 24.-25. 8. 2017 a 28.-29. 8. 2017 pokusila čtyřikrát o registraci*“. To však neznamená, že by se jí v budoucnu registrace nepodařila. Neúspěšné pokusy nemohou být důvodem pro vyhovění žádosti o upuštění od osobního podání žádosti.

[16] Stěžovatelka proti uvedenému usnesení podala rozklad, o němž rozhodl ministr zahraničních věcí žalobou napadeným rozhodnutím, jímž rozklad zamítl a napadené usnesení potvrdil. V odůvodnění uvedl, že osobně lze podat pouze takovou žádost, pro kterou si žadatel sjedná termín. V daném případě si stěžovatelka nesjednala termín pro podání žádosti o dlouhodobé vízum, ale pouze pro podání žádosti o krátkodobé vízum. To, že se žadatelka v období několika dnů pokusila bezúspěšně čtyřikrát o registraci v systému Visapoint, nemůže být důvodem pro upuštění od osobního podání žádosti.

[17] Nejvyšší správní soud je názoru, že výše popsané skutkové okolnosti neodůvodňují jiný postup, než postup, který zvolil Nejvyšší správní soud v rekapitulovaném rozsudku sp. zn. 4 Azs 249/2018.

[18] I v nyní posuzované věci se totiž stěžovatelka neúspěšně pokoušela registrovat v systému Visapoint za účelem osobního podání žádosti o dlouhodobé vízum. Stěžovatelka uvedla, že se pokoušela čtyřikrát o registraci v systému Visapoint (ve dnech 24. 8. 2017, 25. 8. 2017, 28. 8. 2017 a 29. 8. 2017), systém jí však sdělil, že žádné termíny volné nejsou. Následně proto podala žádost o upuštění od osobního podání žádosti, ke které přiložila doklady o neúspěšných pokusech o registraci v systému Visapoint.

[19] Nutno dodat, že ani samo Velvyslanectví České republiky v Hanoji nezpochybňuje, že by se stěžovatelka pokoušela o registraci v uvedeném systému. Ve svém rozhodnutí uvádí, že stěžovatelka se pokoušela do systému Visapoint registrovat ve 4 dnech (24. 8. 2017, dne 25. 8. 2017, dne 28. 8. 2017 a dne 29. 8. 2017). Ostatně tyto údaje přebírá i rozhodnutí ministra zahraničních věcí. Pokusy o registraci v uvedených dnech proto považuje soud za nesporné, a to i přesto, že doklady o registraci nejsou založeny ve správním spisu (viz bod 28 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 8. 2018, č. j. 9 Azs 213/2018 - 22).

[20] S ohledem na výše uvedené nemohl Nejvyšší správní soud v nyní posuzované věci (ve které se stěžovatelka pokoušela o registraci v systému Visapoint po dobu 4 dnů) uzavřít jinak, než že nemožnost získat registraci k podání žádosti v systému Visapoint představovala odůvodněný případ ve smyslu § 169d odst. 3 věty prvé zákona o pobytu cizinců; nebylo nutno trvat na požadavku osobního podání žádosti po předchozím sjednání termínu k podání žádosti ve smyslu § 169d odst. 1 a 2 ve spojení s § 169f zákona o pobytu cizinců. Ostatně opačný závěr nelze učinit ani na základě dalších podkladů založených ve správním spisu, resp. argumentace správních orgánů v rozhodnutích.

[21] Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatelky je důvodná, a proto rozsudek městského soudu podle ustanovení § 110 odst. 1 věta prvá před středníkem s. ř. s. zrušil. S ohledem na povahu uvedených pochybení Nejvyšší správní soud zrušil i rozhodnutí ministra zahraničních věcí ze dne 24. 11. 2017, č.

j. 119660/2017-OPL, a usnesení Velvyslanectví České republiky v Hanoji ze dne 2. 10. 2017, č. j. 2985/2017-HANOI-II, a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému, ve kterém bude postupovat v souladu s výše uvedenými právními názory [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 1, 3, 4 a 5 s. ř. s.].

[22] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný ve věci úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka měla v řízení o kasační stížnosti i v řízení o žalobě úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení o žalobě i řízení o kasační stížnosti.

[23] V řízení o žalobě představovaly náklady řízení stěžovatelky zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a odměnu a náhradu hotových výdajů jejího zástupce. Odměna zástupce činí za dva úkony právní služby (převzetí věci a podání žaloby) v hodnotě 3 100 Kč za jeden úkon [§ 1 odst. 1, § 7, § 9, § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu] celkem částku 6 200 Kč. Náhrada hotových výdajů pak sestává z paušální částky 600 Kč (2 x 300 Kč dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Protože je advokát plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen „daň“), zvyšuje se tento nárok o částku odpovídající dani, kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů, a která činí 1 428 Kč. Jelikož má stěžovatelka právo na náhradu těchto nákladů proti žalovanému, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že je žalovaný povinen nahradit stěžovatelce k rukám jejího advokáta náhradu nákladů řízení o žalobě ve výši 11 228 Kč.

[24] V řízení o kasační stížnosti představovaly náklady řízení stěžovatelky zaplacený soudní poplatek ve výši 5 000 Kč a odměnu a náhradu hotových výdajů jejího zástupce. Odměna zástupce činí za jeden úkon právní služby (podání kasační stížnosti) částku 3 100 Kč [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Náhrada hotových výdajů pak sestává z paušální částky 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Protože je advokát plátcem daně, zvyšuje se tento nárok o částku odpovídající dani, která činí 714 Kč. Jelikož má stěžovatelka právo na náhradu těchto nákladů proti žalovanému, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že je žalovaný povinen nahradit stěžovatelce k rukám jejího advokáta náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 9 114 Kč.

[25] Celková částka tedy činí 20 342 Kč. Tuto částku je žalovaný povinen uhradit k rukám zástupce stěžovatelky ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. ledna 2019

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu